

Antal Edina: Az őrült meg a bor

Hóna alatt az ötputtonyossal battyogott le a töltésről, közben ujján függő két fémbögre koccanása vidám dallamot kölcsönzött csendes útjának. Háta közepét csiklandozta az az elszabadult izzadságcepp, mely már megtalálta a legközelebbi textilt, és egy nedves csíkot utódul hagyva felszívódott. Mikor meglátta az őrültet nem messze bátyjától, görcs állt a gyomrába. A férfi meredten bámult egy nő képére, melyet az előtte álló fára szegeztek. A kép már el volt mosódva, úgy nézett ki, mint vászon szélén elfolyatott festék. Az utolsó simítás, melytől a művész késznek nyilvánítaná alkotását. Úgy tűnt, hogy a víz is nemsoká remekművének befejezéséhez ér. Ő is sokszor megállt már annál a képnél, volt valami nyomasztó a nő tekintetében. Nem mintha bármelyik fán kölyökkutyákban fetregő nevető arcokat lehetett volna látni. Ám most jobban aggasztotta a fa előtt álló férfi. Őrült módjára cikkázott a tekintete, maga se tudta hol állapodjon meg gondolata. Néha a másodperc milliomodrésére megragadt a folyónál vagy a közeli építkezésnél, de a következő pillanatban már tovaszállt. Mégis mindig vissza-visszarebbent a nő képére. Talán az anyja volt? Egyáltalán rokona? Vajon a nő elvesztésébe őrült bele? De az is lehet, hogy a közeledő építkezés zavarta. Utóbbtól maga is bedilizett. Fellebbezések, tüntetések folyamatos ismétlődése se állította meg a rohadékokat, hiába köszönhették retkes helyüket a fákról vizslató arcoknak. Az arcok, kik vádlón a túlélőkre tekintenek. Élők, hisz nem mertek akkora áldozatot hozni, mint ők. A férfi végül tovább állt. Tekintete még mindig rebegett, de léptei határozottan vezették a pályaudvarhoz. Mihelyst a távolság biztonságossá nyújtózott kettejük között ő is elindult. Előtte még vetett egy pillantást a nőre. 1962-2007. Mennyit élhetett volna! A bátyja két fával odébb volt, ezért se merte az őrült férfi útját keresztezni. Még kunyerálta volna a bort! Meg a fenéket! Ilyen hét után, még a saját anyának se. Ahogy a bátyjához érkezett szusszant egyet, lepakolta a bögréket, az üveget és feltörölte a mindenhol csöpögő izzadságát. A két pohár hangos bugyogással telt meg, majd egy hatalmas korttyal a fenekére nézett bögréjének. Majd az üvegnek. A másikat a fa gyökerére öntötte. Még az alkohol se lágyította meg testvérének szigorú arcát, mely továbbra is azt ordította: Gyáva vagy! *Nem! A kép előnytelen!* Nyugtatta magát. Hüvelykével lágyan megcirógatta a szigorú arcot, majd ő is ott hagyta bátyját, akire a világ már csak 1985-2007-ként emlékezett.